

*Serfőző Simon***Toborozz felkelő virradatot!***Váci Mihály emlékének*

A ledöntött sugarat
fölszálítva
álmodj jövőt
tájainkra!
Siettesd lefolyni
az életünk
tavaszi kertaljain
hóléként összegyűlt
árvíznyi bajaink,
a száradó földeken át
vezesd a múltba
elkanyarodó árokban.
S röptesd
az ujjaid hegyére
mászó falukat,
biztasd,
nyissák szárnyukat!
Szorgalmazd a reményhez
bekötő utat!
Hisz sorsunk
homokhátjain,

akárha
egérbunkerost
tanyákban,
elzárva élünk
a világtól.
A környékek alvégeit
fölszálít hangod.
S kelet felől toborozz
felkelő virradatot!
Verd le fészket
a megadásnak.
Mutasd meg,
ki vagy!
Hogy bírod elég erővel,
kitartással,
felhúzni magad után
az aljba
lecsúszott lejtőket
a meredek
magasságba!

Kelemen Erzsébet

Fény-kenyér

Szegénységünk megterített
asztalához ültetek, hazám,
kifosztott mindenünk.

A kancsóban tiszta víz:
igyál bátran, egyetlen kedves, igyál!

Persze mellettünk csend kucorog,
s reszket az éhség...
Megszegjük hát fény-kenyerünk,
s várunk, hosszasan várunk:
múlják el fölöttünk végre
e kormot nyáladzó, medúza-testű éj.

Csak dadogni

Sírnak a kövek.
Nincs manna, se prófétai szó.
Új Mózesek se támadnak.
Majd... Tegnap.
Lehet, hogy azelőtt.
Még akkor.
Majd akkor.
A kifeszített magányba
belekarcolja jeleit
a kifordított idő.
Egy önmagát elfelejtett nép
bolyong a pusztán.
Egyedül.
Persze a párhuzamok.
A tilalmak.
Ettől félünk.
Felriadunk éjszakánként rá.
Hát se ez, se az.
Csak merőlegesek.
Holott tengerek nyomában
kellene járnunk,
ha a szabadság
eltemetett érintése...
Persze ez már a pusztaság.
S az érintés? Hol marad?
Pedig azt hittük vége.
De majd Áron.
Ő tudja.
Majd elmondja, Uram,
nekik az igazat.
Te ígérted.
Küldd el hát nekünk!
Mert mi csak dadogunk.
Hosszú ideje már, Uram,
csak dadogni tudjuk a létünk.
Csak dadogni...

Oláh András

félutak

szemétbe minden áruló levéllel
pusztuljon a titok a törvénytelen
megvert szégyenünk piruló reményt lel
fogyává teszi a züllött értelem

taposs arcunkba légy fagyos téli szél
mutass számárfület vagy mormolj imát
– minden szó átfestett álmokról beszél
minden vágy új hazugságért kiált –

mellünknek feszül a gyáva éjszaka
az idő most visszafelé vándorog
kísért utcalámpák részeg mámora

ábrándok behúzott fékje csikorog
– átgázol rajtunk a múlt és a jelen
haldokló nevet a gyilkos flaszteren

nem mindegy

(franyo aatothnak)

...semmi mozgás:
csak a gerinctelenek kasztja
növekszik napról napra - - -
valahol már gyártják a szögesdrótokat
dagad az erszény a bankszámla
a szögesdrót jó üzlet újra
„nem elvlaszt hanem összeköt” –
s hogy ki kit fojtana meg egy kanál vízben
valójában lényegtelen
– csak az nem mindegy hogy bárányaid
maradunk-e Uram vagy birkákká leszünk

Vass Tibor

Értelmes áldozat

Asztal-írás ötvenhatban
Vala itt-ott még divatban
Arany János

Beütöm a keresőbe,
Miskolcon mikor és hol lesz a következő forradalom,
a kereső majd megkeresi nekem, minden ízemben készülnöm kell
a miskolci következő forradalomra,
tudnom róla legalább néhány órával a kitörése előtt,
tudjam a testhezálló időt, mikor és hol kell mondanom, háborúban kapanyél,
hogy jól süljön el az *ide löjetek,*
fel kell ismernem az ismertetőjegyei alapján, nem szabad kimaradnom belőle,
elmennem mellette, részesévé kell váljak, elemévé,
nagyon is érdekelve kell legyen benne,
számba kell vegyem a lehetséges kritériumait,
a keresés eredménye segít nekem, hogy spontánnak tűnjön az egész,
ennyi kis hamisság befér,
nem szabad váratlanul érnie a saját végső áldozatomnak,
végső áldozatot hoznom márpedig kell,
végső áldozathozatal nélkül nem élet a miskolci élet,
el kell előtte rendeznem ezt az írást,
visszaadnom kölcsönként könyveket,
vizet cserélni a vidéki kutyáimnak, megfésülni a macskát,
befizetni az életbiztosítás aktuális részletét,
búcsúlevelet írni a fiamnak,
megértetni a feleségemmel, nekem miért muszáj most ezt,
megmutatni, mielőtt indulok, hogy hová teszem a távirányítót,
megválaszolni a végsőig halogatott leveleket,
kitörölni az ímélek közül a blamálókat, erre tényleg kell néhány óra,
s valahová fel kell jegyezmem, hogy ne feledjem az elküldöttek közül is,
és ürítsem a törölt elemek mappáját,
vagy állítsam kilépéskor a mappa automatikus ürítésére,
automatikus válaszlevelet kell írnom,
tisztelt cím, fájdalommal / örömmel (a megfelelő rész aláhúzendó)
értesítem, hogy ekkor és ekkor mártírhalált halok,
kérem, ne írjon több levelet, számomat törölje a mobiljából,

*húzzon ki listáiból, névjegykártyám dobja el,
a családomnak ne gyásztáviratot küldjön, hanem inkább az árát,
halálom évfordulóin se feledkezzen el róluk, megértését kérve,
írom majd alá, nem csinálhatok hülyét magamból,
ha leokézom ezt az automatikus válaszlevelet,
a lehető legrövidebb időn belül indulnom kell mártírhalni,
minél kevesebb esélyt kell hagynom annak,
hogy valaki még életemben
kapja meg ezt a levelet,
elhíresztelné a halálom előtt,
hogy mire készülök,
és képes lesz megakadályozni,
az ember ilyet csak egyszer okézhat le életében,
másodjára nem vennék komolyan,
küldözgetnék továbbra is az íméleket,
hívogatnának a mobiljukkal, rendeznék az aktuális névjegykártyámat,
ha később bejönne, csak azzal nyugtáznák, *na most sikerült végre,*
akkor meg,
ennyiért meg minek.*

Mielőtt indulok, a házmestertől elnézést kell kérnem,
amiért a miskolci újságban azt írtam, hogy nem lesz jó,
ha kicserélik a panellakásunk faablakait műanyagokra,
tényleg nem lesz jó, mert a faablakokat nem oly régen újíttattuk fel,
és most dobhadjuk ki őket,
de egy elnézésekéréssel a családom jövője érdekében tartozom neki,
nekem már úgyis mindegy lesz egy kis idővel utána,
vidéken a kőművest el kell rendeznem,
útmutatást adni a hátralévő munkákhoz,
ki kell tehát szaladnom oda, meg vissza is,
aztán lábat kell mosnom, ha lesz időm,
teljes alsótestet, és tiszta alsóneműt vennem,
ne mondhassák, ha az izgalomtól elcsöppen a vizeletem,
hogy rossz szagom van,
nincs annál kellemetlenebb, mint tudni,
hogy piszkos alsónadrágban halom a hősi halált,
mit gondolnának rólam, elvenne az értelmes áldozat értékéből,
a zoknim sem lehet lyukas, koszos a körmöm, lepedékes a fogam,
ráadásul útközben lassan kell mennem, kiélvezni,
hogy a gyerek a labdába az én szememnek már az utolsókat rúgja,
a helyszínhez közel eső bárpultnál bedobni

még egy MM koktélt, helyi specialitás, alkoholmentes Miskolc-Molotov,
meg kell vennem a hajléktalantól az összes újságot,
és odaadni egy másiknak,
s ha ott nem lőnek, ahol a kereső kidobta,
akkor valahogy lelövetni magam szépen,
ahogy csak egy Sztálin orgona mehet a miskolci égen,
ennyi kis hamisság belefér,
mondtam már a hülyecsinálást, kerülni kell mindenképp.
Azt üzeni a kereső, hogy a keresésnek egy dokumentum sem felel meg,
próbálkozom a *következő forradalom* + *miskolc* szókapcsolattal,
kiad 56 találatot,
ha hozzáütöm a *mikort*, 26 találat jön,
0,56 másodperc keresési idő alatt.
Nincs itt rendben a számokkal valami, vagy nagyon is rendben van,
túlontúl összevágna,
lehet, épp most kitörési a hangulat,
egy következő keresés más eredményt hozna,
talán indulnom kéne, vagyishogy, szedelőzködnöm,
nekiülni az íméleknek, satöbbi,
igen, már kezdem is, azokkal először,
de indulnom, hova is, na mindegy, majd útközben kitalálom,
ennyi kis hamisság belefér,
akkor ezt is, amit írok, majd később,
de szakítok rá időt, az biztos,
a holtbiztost nem merem írni még, azt majd a végső változatban,
a visszavonhatatlanban.

Gedó Erzsébet linómetszete

Bölkény Gábor

Ezerkilencszázötvenhat

Az tudja csak, aki ott volt,
Akinek nem csak egy színfolt
A naptárban az év, a nap
Aki ott volt, az tudja csak.

Az tudja csak, aki ott volt,
És áldozta csípve csonkolt
Szellemét a hazájának,
Aki ott volt, az tudja csak.

Az tudja csak, aki ott volt,
S üldöző harckocsikonvojt
Remegve is magyar maradt,
Aki ott volt, az tudja csak.

Az tudja csak, aki ott volt,
Érzett, sejtett, mert, és gondolt,
Tette amit kell, s nem szabad,
Aki ott volt, az tudja csak.

Az tudja csak, aki ott volt,
Akit megtört, akit sokkolt
Ezerkilencszázötvenhat.
Aki ott volt, az tudja csak.

Ars poetica tan

Mert a líra a lét
generikus terméke,
kérdéses, ha nem lenne,
én magam lennék-e.